

Korkak

– Şenol Durmuş · 07 Şubat 2011

Efendim öykünün başlığı size ilginç gelebilir; ama öyküyü okuduktan sonra bu başlığı niçin, neden tercih ettiğimi anlayacağınızı ve bana hak vereceğinize inanıyorum. Samimiyetimle itiraf ediyorum, ben çok üstelik haddinden fazla korkak bir insanım.

Korku duygusu hisleri her neyse başta insanlar olmak üzere yeryüzünde yaşayan tüm canlılarda mutlaka vardır. Çünkü yaratılıştaki mayamızda var. Fakat bazı cahil insanlar bir muhabbette kesinlikle bu korku duygusunu veya korkaklığı kabul etmezler. Tabii ki bunu benim külahıma anlatırlar. Savaşlardaki kahramanlık hikayelerine ve masallarına da asla inanmam.

Dikilen heykeller, anıtlar, marşlar, falan filan her neyse kahramanlık propagandaları da beni ikna edemez...Bilakis umurumda bile olmaz...Ben O masallara inanacak kadar eşek de değilim.. Neyse efendim öykünün girişinde hava durumu, manzara, doğa gibi şeylerden bahsetmedim. Sanki bunlar insanların çok umurunda mı?. Bu yüzden konuya direkt girmeyi tercih ettim. Konuyu fazla dağıtmadan mevzuya değineceğim. Sorunum gerçekten çok büyük.

Adım Rüstem Çayır. Belediyede memur olarak yıllarca çalıştıktan sonra emeklilik günlerini yaşayan tipik bir emekliyim. İstanbulun Eyüp ilçesi Rami semtinde yaşıyorum. Üstelik doğduğu andan beri bu koca şehirde yaşam mücadelesi verdim. İstanbulda yaşam kolay mı.? Bir vilayetin herhangi bir köyünde iki öküz, birkaç dönüm tarla, tavuklar, koyunlar ile yaşamak inanıyorum ki Marstaki hayat gibi güvenlidir.

Böyle ortamlarda eğer tabiat, evrim müsaade etse en az yüz, hatta yüzelli ikiyüz yıl bile yaşayabilir. Kanıt mı istersiniz? Buyrun araştırın, niçin en uzun yaşayan insanlar hep köylerden, dağlardan çıkıyor. Bir apartmanın bodrum katında insan fare gibi ne kadar uzun süre yaşar acaba merak ediyorum.

Emeklilik günlerimi yakın arkadaşım Ertan bey ile geçiriyorum. Ertan bey de benim gibi belediyeden emekli bir memur; ancak kariyeri benden biraz fazla sayılır. Allaha şükür ikimizin de kendi dairesi ve erdekte iki tane yazlığı var. Ayrıca bankada biraz birikimimiz olduğundan ek gelir olarak faiz almaktayız. Yani devletimize sahip birer kuluz ve yasalara saygılıyız. İkimiz biraraya gelsek en kötü düşüncelerle hareket etsek dahi karşımızdaki insana bir karıncadan bile fazla zarar veremeyiz.Adeta birer uysal koyunuz, üstelik yumuşak başlıyız..

Düşünün artık nasıl insanlarız...

Hani sık sık anlatır 68 kuşağı gençleri, bizde bir süre onlardan olduk. Ve liseyi güç bela bitirdikten sonra

bir yakınımızın torpili ile belediyeye memur kadrosundan girerek çalışma hayatına atıldık. Hemen ardından toplumun her bireyi gibi acilen evlenerek çiftleşerek çocuk ürettik, sürüye katıldık. Fakat ikimiz de mantıklı davranarak birer çocuktan fazla yapmadık. Benim bir oğlum, Ertan beyin ise bir kızı oldu. Yetmişli yılların, seksenli yılların askeri darbelerini saygı ile karşıladık. Her zaman devletimizin yanında olduk, o ne derse onu yaptık. Nasıl yapmayalım efendim..İki kişi devlete kafa tutacak bir halimiz herhalde olamazdı. Kafa tutan kahramanların sonunu az çok bilirsiniz.

Faili meçhul cinayetler, işkence sonra idam sephası, ömür boyu hapisler yani seç seçebilirsene... Bu olayları yaşayıp gördükten sonra artık bir karakol bekçisine dahi general saygısı gösterdik. Bu dönemlerde Ertan beyle oturup bazı hususlarda tartışır sonunda ikimizde aynı fikirde olduğuna hayretle görürdük. Bir canlı yeryüzüne niçin, hangi amaçla gelirdi. Hayatta kalıp büyümek, yemek içmek, sonra çiftleşerek soyunu sürdürmek, sonra da mümkün olduğu kadar uzun yaşamak.

Başka türlü davranıp bütün bunları kenara iterek "Yok efendim adalet, insan hakları, eşitlik, demokrasi falan" gibi sayısız kavramları düşünerek eyleme geçmek enayiliğin afedersiniz eşekliğin önde gideni olmak değil midir sorarım size. Sonuçta böyle davrananlara ne oldu. Hepsinin ruhu şad olsun, mezarı belli olana da olmayana da. Samimiyetimle şunu belirtmek istiyorum.. Bu insanların tek hatası bu ülkeyi dünyanın diğer toplumlarından farksız görmesi oldu ve bu yüzden faturayı ağır ödediler.Sanırım bizleri hiç hesaba katmadılar...

Eğer Afrikanın Ugandası ve ya Nijeryası olsaydı, belki eylemleri talepleri başarıya ulaşırdı. Hümanist düşünen bir insan olduğum için bunları belirtmek zorunda kaldım. Yoksa devletin başında Kenan Paşa olmuş veya Marko Paşa olmuş benim ve Ertanın hiçte umurunda değildi. Ben kendi maaşıma ve yaşantıma, tabii ki her erkek gibi de aletime bakarım. Bu yıllardan gerçekten Ertanla ikimizin korkuları gittikçe artmıştı. Yetmişli yıllarda İstanbul aldığı göçleriyle gittikçe çoğalırken bizim ilçemizde bundan nasibini alıyordu. Her geçen gün tuhaf değişik tipte insanlar görmeye başladık.

Hamallara daha çok benzeyen mütehaitler ortaya çıkarak eski evleri kat karşılığı almaya başladı. Tabii Ertan ile benim ailem de böyle hamal kılıklı iki mütehaitle anlaşmış oldu. Böylelikle eski güzelim bahçeli evlerimiz apartmanlara dönüştü. Yerliler ile yabancılar aynı bina da oturmaya başlarken doğup büyüdüğümüz semtimiz bize adeta yabancı gelmeye başladı. Eski esnaflar dahi yabancılaşıyordu. Sanki İstanbulun fethi yeni başlamıştı da insanlar akınlar halinde geliyordu.

Orta asyadan gelen yeni kavimlerdi bunlar. Belki de Pers saldırısıydı. Alt katımızda oturan bir ailenin tam on çocuğu vardı. Yeni taşındıklarında kapımızı çaldığında ben çıkmıştım ve adam koca kılı elini uzatıp tokalaştıktan sonra homurdanarak konuşmuştu..

-"Gardaş alt katın sahibiyim. Yeni taşındık, çocuklar bir rahatsızlık verirse, bir kusur işlerse hiç çekinmeden döv, kol bacak dahi neresi rast gelirse orasını kır, benden sana müsaade" dediğinde adeta

tüylerim diken diken olmuştu.

Ben hayatımda çocuğuma bile bir fiske dahi vurmamıştım. Hatta karım da buna dahildi ve bu goril kılıklı adam bana ne diyordu. Korkumdan altına kaçıracaktım..Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi şaşırmıştım...Sokaklarda kalın bıyıklı, kalın sakallı, kimi iri yarı, kimi cüce, hırpani kılıklı adamlar dolaşmaya başlamıştı.

Güzelim ilçemiz bir varoş halini alırken parayı bulan bazı dost ve akrabalarımız kapağı Sarıyere, Kadıköye, Adalara, Etilere atıp buralardan kurtuldu. İki memur olarak Ertan ile maalesef gücümüz yetmedi ve burada kalmak zorunda kaldık. Tek mutlu olduğumuz günler senenin üç ayı olan yaz mevsiminde geçiyor. Okullar kapandığında hemen Erdek de ki yazlığımıza koşar ve okullar açılana kadar orada kalıp tatilimizi yaparız...Bol bol da şiir yazarız, ağlarız sızlarız, ama inanın çok mutlu oluruz.....Söylemeyi unuttum efendim.. Ertan da bende birer edebiyat severiz..Çok güzel şiir arada bir de masal yazarız.. Erdek de bazen tek tükte olsa ayı kılıklı o tip insanlara rastlıyorduk..Fakat bunlar biraz insana dönüşme aşamasında olan canlılar olduğundan dolayı kafayı pek takmazdık.

Efendim bir hususta sizleri aydınlatmak istiyorum. Şu "Ayı" meselesi... Hümanist düşünen bir insan olduğumu belirtmiştim. Ayı da Allahın yarattığı bir canlı...Onları eleştirmiyorum. Ancak bunlarında bizler gibi olması için mutlaka aradan yüzlerce yıl geçmesi lazım. Ertanla bu sorunu çok iyi gözlemledik. Peki bizim buna vaktimiz var mı? Tabii ki yok! Nihayet iki bin yılına girdiğimiz bugünlerde emekli olduktan sonra amacımız sadece şu dokuz ayı İstanbulda geçirdikten sonra hemen tatile gitmek tek amacımız olmuştu.

İnanın bu dokuz ay ikimizi de hamile karılardan beter, perişan ediyordu. İşte amacım yaşadığımız bir günü anlatmak. Görün yaşadığımız stresi, sıkıntıyı, korkuyu da bizi anlayın. İstanbul ne hale geldi efendim, bir görseniz..Semtte kimin eli kimin cebinde değilken, karmakarışık faili meçhul şüpheli şahıslar, at hırsızları, psikopatların cirit attığı yetmezmiş gibi bir de sefil eski İstanbullu hemşerilerimiz çıktı. Bu eskiler tembel, içkici, serseri, bir baltaya sap olmamış tanıdıklarımızdan sayılır. Bir de bunlardan çektiğimiz cabası...

Artık değil yorum yapmak; düşünmekten dahi vazgeçmiştik. Sabah evden korkarak çıkar, korkarak dönerdik. Tek amacımız sabah dokuz da evden çıktıktan sonra hava kararmadan tam bir saat evvel evimize geri dönmek idi. İnanır mısınız Ertan ile ben evden dışarı adım atmak dahi istemiyorduk. Ne yazık ki bu da imkansız bir durumdu. Çünkü eşlerimiz yasaklamıştı. Onların da ev hayatı ve bir yaşamı vardı.Beş çayları, mantı, börek, dedikodu günleri, kadınların altın günleri gibi sayısız faaliyetleri oluyordu. Eşlerimiz çok sert katı bir yasa uyguluyordu.

Ertan ile günlük yaşantımız şöyle başlar:

Saat dokuzda apartmanın önüne çıkıp birleşiriz. Etrafımızı sağı solu güzel bir kolaçan edip sonra hareket ederiz. Sebebi de bu şarapçı milleti var ya, işte onlar! Emekli olduğumuzu bildiklerinden gördükleri her yerde sakız gibi kene gibi yapışırılar. Allahtan çoğu zaman sızıp kaldıklarından dolayı çoğunlukla pek rastlamadan semt kahvesine doğru yürürüz. Ertan benden daha beter korkaktır. Bir çocuk gibi masum ama bir o kadar da sevimlidir.. Bu yüzden devamlı ona taktik ve moral veririm.

Örneğin "Aman Ertan şarapçı İsmet cami bahçesinden geçiyor sakın o yöne bakma dik yürü önümüzdeki ağaçları kendimize kamuflaj yaparsak bizi göremez." dediğimde söylediklerimi harfiyen yerine getirir. Sonra aniden "Ertan karşıdan emekli işçi Haydar geliyor geçen gün benden on lira borç istedi, maaş alınca güya vericekmiş, yanımıza gelirse sakın yüzüne gülme, bu kez senden isteyebilir...Bu adam galiba dolandırıcı olmuş, ona göre birçok kişiye de takmış aman dikkat edelim."derim...

Yahut "Ertan psikopat Metin manavın orada aman arkadan dolaşıp kahveye öyle gidelim." dediğimde Ertan bir emireri gibi riayet eder.

İşte sokağa çıktığımız an bu tipte insanların bu şekil saldırılarına maruz kalıyoruz. Bütün insanların gözü sanki ikimizin emekli maaşında. Nasıl kızıyorum efendim bilemezsiniz. Yağmacılık, barbarlık tam gaz devam ediyor. Şimdi yağma yapacak Avrupalı gavur kalmadı. Bizim gibi yıllardır çalışıp emekli olan insanların maaşına göz dikip yağmalıyorlar. Ayıp, vallahi ayıp!.. Bu verdiğim sadece basit birkaç örnek.

Neyse efendim, yavaş yürürken dikkatli bir şekilde manav tezgahlarını, kasapları, pastahanelerin vitrinlerini seyrederek. Çünkü taze meyve, et ve pastalar ancak bu kontrolümüz sayesinde bulunuyor. Hanımların verdiği liste cebimizde savcılık kağıdı gibi duruyor. Bir sitemimde esnaf millete olacak. Vallahi birçoğu hain. Bunların attığı kazığı gavur atmaz. Ama ne yapalım, beslenmemiz lazım. Emekli maaşı, faiz geliri herhalde öbür dünyada işe yaramaz. Ben boğazıma düşkün bir adamım. etin en iyi tarafını, meyve sebzenin en taze kısmını satın alır, şişko karım ve çocuğum ile yerim. Bizi yemek görerseniz inanın imrenirsiniz..Eşim bazen bana takılır.."Hayatım adeta domuz gibi tıknıyorsun, biraz yavaş ye" der..Ben de çok gülerim..Eşim çok şakacıdır..

İşte bu anlar benim hayatımın en zevkli dakikaları sayılır. Ertan da aynı şekilde bu duygulara sahiptir. Haftanın bir günü de birimiz de toplanıp, güzel bir yetmişlik tekirdağ rakısını devirdik mi değmeyin keyfimize..Yazdığımız şiirleri birbirimize okuruz..Bazen ağlarız, bazen güleriz..

Memlekette terör olmuş, asayiş bozukmuş, suç oranları artmış, falanca parti seçimi kazanmış gibi konuları konuşup tartışmayız. Hatta kafamıza bile takmayız. Tek endişemiz memleketin bir dış ülke tarafından istila edilmesi olmuştur. Nedeni de emekli maaşlarımızın elden gitme tehlikesinin olmasıdır.İnanın tek korkumuz bu olmuştur..

Devamlı çıktığımız semt kahvesine girdiğimizde, garson daha sandalyeye oturur oturmaz hemen iki

çayı önümüze koyar.

Esnafların hain olduğunu belirtmiştim fakat bu garson hainlerin başı sayılır. Yahu kardeşim birkaç dakika sonra getir, acelen ne. Fakat amacı ne kadar çok çay içirirse ona göre para kazanacak, para kazandımı da önlükten ve hasılattan çalacak. Bizim paramız gitmiş onun umurunda mı acaba. Her zaman olduğu gibi birkaç yaşlı adam eski semtliler selam verip masanın önünden geçiyor. Allahtan masamıza oturmuyorlar, yoksa iki çay parası daha gidecek. Zaten Ertan ile ikimizin suratu bozuk gibi gözüküyor, bizi gören olsa da masamıza kesinlikle oturmaz. Bu tekniği yıllar önce geliştirdik ve gayet başarılı olduk sayılır. Kimseyi tanımıyoruz. Biz çayları çok ağır içiyoruz adeta soğuyor; ama buna mecburuz. Çünkü çay bitti mi, on dakika sonra iki tane daha getirecek.

Hain garson arada sırada bağıyor, tabii ki taşlar bizim kafamıza kadar ulaşıyor.

- "Evet beyler söğüt gölgesi mi burası? Hadi çay içmeyen parka.." diyor.

Bizden çok daha yaşlı emekli grupları kahvenin sonunda toplanmış ve öksürerek de olsa kusarak da olsa devamlı çay içmek zorunda kalıyorlar. Kış ayının en soğuk günlerini yaşıyoruz. Ve bu hain garson emeklileri dışarı atmakla tehdit ediyor. Şansımıza Ertan ile ikimizin genç olması ve benim bu hain garsonla birazcık samimiyetim olması nedeniyle üstümüzde fazla baskı kurulmuyor.

Arada bir ona sigara ikram ediyorum. Ama Ertan bu işi bir türlü beceremiyor. Tek sorunumuz akşam yapılacak olan köftenin kıymasını hangi kasaptan almak. Ertan düşünce içinde soruyor:

- "Bana kalırsa Rüstem kıymayı kasap Osmandan alalım." diye sorduğunda,

- "Ertan iyi diyorsun; fakat bazen çok yağlı veriyor." diye cevaplıyorum.

Bu kez ikimiz de düşünüyoruz. Kıyım meselesi gerçekten önemli bir sorun sayılır. En pahalı gıda olmasının yanı sıra kıyım iyi olmadı mı köfte de lezzetli olmaz. Düşünürken şimdiden karnımız gurulduyor. Aksi halde işin yoksa karılardan fırça üstüne fırça ye. Ertan alışkın; ama ben bazen istemeden de olsa karıya bozuluyorum. Tabii bozuntuyu içime atıp karıya hissettirmiyorum.

Okuyucu bizleri kılıbık hatta lavuk bir koca zannedebilir. Ama ne yapabiliriz? Bıçağı çekip karının karnına mı soksak. Sonra ver elini Bayrampaşa cezaevi. Bu kez köfteyi Tatar Ramazan ile yap. Yok kesinlikle ne Ertan; ne de ben bunu kabul edemeyiz.

- "Neyse Ertan akşama daha çok vakit var mantıklı düşünerek hem zaman kazanmış oluruz; ona göre de kıymayı alacak bir kasap buluruz." dediğim de Ertan her zaman ki uysal davranışı ile kafasını sallıyor.

Kahvehane'nin pis havasını mecburen soluyoruz. Gözümüz devamlı saatlerimizde, dakikaları bile takip ediyoruz. Akşam olsunda ne olursa olsun diye adeta dua eden imamlar gibiyiz. Bir süre böyle oturduktan sonra bir adamı görüyoruz...

"Selamın Aleyküm Rüstem abi ne iş he? Gene her zaman olduğu gibi aşık kumrular gibi duruyorsunuz" diyen birisinin sesini duyuyorsunuz.

Sesi duyduğumuzda ikimiz de korkuyla irkilip bakıyoruz. Sementimizin en pislik berduşu hayvan İrfan bir sandalyeyi çekip masamıza oturuyor.

Aman Allahım belayı yine bulduk. Ertanın korkudan ayakları titriyordur kesinlikle. Buna eminim. Saçı sakalı ile üstünde ki perişan kışlık kıyafetini görerseniz bu adam gerçek bir felaket... Daha yanımıza oturduğunda üstünden yayılan koku zavallı ciğerlerimizi alt üst etti bile. Her zaman olduğu gibi beygir gibi kokuyor. Allah bilir kaç senedir yıkanmamış bu hayvan herif. İkimizde zorla gülümseyerek dostane davranmak zorunda kalıyoruz. Nasıl davranmayalım böyle belalardan kurtulmanın başka çaresi var mı?

"Nasılsın İrfan" diye ben soruyorum.

"Şey İrfan bey valide nasıl, iyiler mi?" diye Ertan soruyor.

Hayvani adam İrfan bize kızıyor.

"Ne beyi ulan Ertan biz de beylik hal mi kalmış sonra annem öleli beş sene oldu. Hala hatırını mı soruyorsunuz.. Hasta mısınız nesiniz be, dalgamı geçiyorsunuz ulan" dediğinde şaşkınlıkla Ertana bakıyorum.

Bizim Ertanın herhalde beyni sulanmış. Ertan büyük bir gaf yaptığından ayağımla onu dürtüyorum. Anlaşılan Ertanla ikimizin beşer lirası gitti.

"Oh kıyak emekli oldunuz, paraları çatır çutur yiyorsunuz, eski arkadaşınız İrfan ne yapıyor, ne ediyor sormuyorsunuz. Ayıp be ayıp!" dediğinde hemen müdahale ediyorum.

"Olur mu İrfancım? Biz tabii ki eski arkadaşız, hem de çocukluk arkadaşı, ne içersin, çay, oralet" diye soruyorum.

Hayvan İrfan bunun üzerine sandalyesinde yaylı koltukta oturuyor gibi sallanırken ikimizin gözlerine de çok fena bakıyor.

"Bırakın lan çayı, oraleti.. Kaç gündür mazot içemedim. Bir onluk verinde harmanlığımız gitsin." dediğinde ben de mecburen arka cebimde ki fitilde saklı olan on lirayı çıkartıp ona gülerek uzatıyorum.

İkimiz de hala ona çok mutlu bakıyoruz...

- "Buyur İrfan lafı mı olur kardeşim?" dediğim de ayağa kalkıp elimdeki on lirayı çekip alırken adeta bize küfür eder gibi baktıktan sonra üstelik teşekkür bile etmeden çekip gidiyor.

Devlete bu yüzden çok kızıyorum. Bunları asmak hatta kurşuna dizmek lazım ama maalesef yetkililer bunu bir türlü yapmıyor. Efendim bu parayı niye verdin diye de eleştirebilirsiniz. Kimse kimseden bir kuruş dahi zorla alamaz diye devletin kanunları, yasaları var diye de düşünebilirsiniz... Aynı mahalle de yıllardır beraber yaşadığımız bu serseri ayyaş herifin umurunda mı yasalar. Üstelik kaç kişiyi bıçaklamış, cezaevine girip çıkmış bu adamla nasıl mücadele edebiliriz efendim.... İrfan çıktıktan sonra Ertan beş lirayı çıkartıp bana veriyor. Zaten uzun süredir bu tip olaylara alışkın olduğumuzdan fazla zorluk çekmiyoruz artık.

Ertan adeta yalvarıyor..

- "Rüstem bugün erken gidelim eve, benim tansiyonum yükseldi Allah göstermesin beyin kanaması falan geçirmeyeyim. He sen ne dersin?" dediğinde saatime bakıyorum..

- "Haklısın Ertan bende de çarpıntı başladı. Gidelim" diyorum.

İkimiz de yangından kaçarcasına kahveden fırlıyoruz. Önümüzde ki günlerde daha neler yaşarız Allah bilir...